

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 584

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 5 august 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 371 din 26 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005			
		privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.....	2–5
		Decizia nr. 373 din 26 iunie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă.....	6–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
	756.	— Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Nana, județul Călărași	8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 7 din 30 iunie 2014 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 371**

din 26 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Bianca Drăghici	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 117/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și pentru modificarea art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de Valeriu Dumitru în Dosarul nr. 640/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 12D/2014.

2. La apelul nominal răspunde autorul excepției, personal. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar note de ședință prin care solicită admiterea excepției, iar părțile Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor au formulat puncte de vedere prin care apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției care solicită admiterea excepției. Susține că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate contravin principiului neretroactivității legii, întrucât se aplică și cauzelor aflate pe rolul instanțelor de judecată. Invocă Decizia Curții Constituționale nr. 88/2014.

5. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură și reprezintă o soluție legislativă temporară și menționează jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

6. Prin Decizia civilă nr. 5.625 din 9 decembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 640/2/2012*, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, a dispozițiilor articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale dispozițiilor art. 1 și 2 din Legea nr. 117/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente**

imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și pentru modificarea art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.

7. Excepția a fost ridicată de Valeriu Dumitru în calea de atac a recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 1.771 din 13 martie 2012 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal într-o cauză având ca obiect „despăgubire”.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 15 alin. (2) din Constituție, respectiv principiului neretroactivității legii civile, întrucât acestea dispun nu numai pentru viitor, dar comportă și efecte retroactive. Astfel, prin suspendarea tuturor procedurilor de stabilire și acordare a măsurilor reparatorii se lipsesc practic de eficiență juridică toate actele care au fost emise în mod legal anterior intrării lor în vigoare (titluri de despăgubire, titluri de plată, titluri de conversie, sentințe rămase irevocabile care trebuie executate silit).

9. În continuare, apreciază că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 16 din Constituție, întrucât un număr considerabil de justițiabili (posesori de titluri de despăgubire, titluri de plată sau titluri de conversie) se află în imposibilitatea de a primi măsurile reparatorii la care sunt îndreptățiți. Pe de altă parte, de la data intrării în vigoare a Legii nr. 10/2001 și a Legii nr. 247/2005 există și un număr semnificativ de persoane îndreptățite cărora le-au fost soluționate cu succes cererile formulate și care au primit măsuri reparatorii. În acest context, ca urmare a aplicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012, a art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și a art. 1 și 2 din Legea nr. 117/2012 s-a născut o reală discriminare între cele două categorii de justițiabili menționate mai sus, și anume cei cărora le-au fost soluționate dosarele de despăgubire anterior intervenirii actelor normative amintite mai sus și cei cărora nu le fuseseră soluționate dosarele la data intrării în vigoare a acestor acte normative.

10. De asemenea, arată că aceste prevederi legale încalcă prevederile art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, instituțiile implicate în procesul de retrocedare (Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților și Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor) refuzând continuu să soluționeze cererile în materia acordării de măsuri reparatorii în termen rezonabil. Or, în contextul în care Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 și art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010, dar și art. 1 și 2 din Legea nr. 117/2012 suspendă realizarea tuturor procedurilor în materia acordării de măsuri reparatorii, un astfel de demers devine lipsit de eficiență, cererea de chemare în judecată urmând să fie respinsă ca nelegală, atât timp cât aplicarea prevederilor pe care se întemeiază sunt suspendate. Prin urmare, dispozițiile legale criticate lipsesc practic justițiabilii de posibilitatea de a mai formula cereri de chemare în judecată împotriva Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților și a Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor.

11. Totodată, susține autorul excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 44 alin. (1) și (2), întrucât acestea amână pentru o dată incertă acordarea unei juste reparații pentru lipsa exercițiului dreptului de proprietate.

12. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile

legale criticate se aplică dosarelor înregistrate la Secretariatul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor care nu au fost soluționate până la momentul intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012, Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și a Legii nr. 117/2012. Consideră că, în condițiile în care despăgubirile stabilite potrivit Legii nr. 10/2001 nu au fost valorificate conform procedurii reglementate de dispozițiile Legii nr. 247/2005, nu se poate susține rezonabil că prevederile criticate se aplică retroactiv.

13. De asemenea, Curtea susține că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului egalității în fața legii, în condițiile în care aceste norme se aplică tuturor dosarelor aflate pe rolul Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, indiferent de titular, nefiind excluse de la aplicabilitate niciuna dintre ele. Totodată, apreciază că textele legale criticate nu aduc atingere nici accesului liber la justiție în condițiile în care acțiunile aflate pe rolul instanțelor de judecată sunt în continuare supuse controlului jurisdicțional.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate, întrucât acestea sunt norme de procedură, de imediată aplicare, cu efecte pentru viitor, și nu pentru trecut. Acest aspect rezultă din conținutul normativ al reglementărilor, legiuitorul stipulând că suspendarea emiterii titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și a procedurilor privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri, prevăzute în titlul VII din Legea nr. 247/2005, se realizează până la data de 15 mai 2013.

16. Referitor la susținerea potrivit căreia prevederile legale criticate contravin principiului constituțional al egalității în drepturi, Avocatul Poporului apreciază că acest principiu presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții deosebite pentru situații diferite. Consideră că prin dispozițiile legale criticate nu se îngreudește accesul liber la justiție și nu se aduce atingere nici dreptului la un proces echitabil, ci s-a dispus doar suspendarea emiterii titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și a procedurilor privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri, prevăzute în titlul VII din Legea nr. 247/2005, pentru o perioadă de timp. Susține că soluția legislativă reprezintă o normă temporară (fiind luată până la data de 15 mai 2013) care nu aduce atingere substanței dreptului de proprietate. În plus, atât dreptul la valorificarea titlurilor de despăgubire sau plată, cât și obligația corelativă a statului se pot executa în condițiile impuse de noua procedură de acordare a măsurilor reparatorii reglementate prin Legea nr. 165/2013.

17. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

18. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

19. Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit dispozitivului actului de sesizare, îl constituie dispozițiile articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea

consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 15 martie 2012, ale art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 1 iulie 2010, precum și ale dispozițiilor art. I și II (și nu art. 1 și 2, cum în mod eronat s-a indicat în actul de sesizare a Curții Constituționale) din Legea nr. 117/2012 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și pentru modificarea art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 456 din 6 iulie 2012.

20. Însă, având în vedere prevederile art. 62 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „Dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, identificându-se cu acesta. Intervențiile ulterioare de modificare sau de completare a acestora trebuie raportate tot la actul de bază”, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 și articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012.

21. Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010:

„(1) Se suspendă emiterea titlurilor de plată prevăzute în titlul VII «Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv» din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, până la data de 15 mai 2013.

(2) Persoanele care, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, au optat pentru acordarea titlurilor de plată, dar acestea nu au fost emise de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților, pot opta pentru conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea». Persoanele care nu optează pentru conversia titlurilor de despăgubire în acțiuni emise de Fondul «Proprietatea» vor primi titluri de plată după expirarea perioadei de suspendare prevăzute la alin. (1), potrivit procedurii stabilite prin titlul VII din Legea nr. 247/2005, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Articolul unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012:

„(1) La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă, până la data de 15 mai 2013, emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și

procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri, prevăzute de titlul VII «Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv» din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În perioada prevăzută la alin. (1), personalul din cadrul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților întocmește și ține la zi evidența dosarelor de despăgubire, înregistrate în mod legal la aceasta, înregistrează noi dosare de despăgubiri, analizează documentația existentă în aceste dosare în vederea soluționării legale a cererilor de despăgubire și ia măsurile necesare în scopul inventarierii și arhivării dosarelor de despăgubire depuse de către persoanele îndreptățite.”

22. Având în vedere faptul că soluția legislativă criticată este o normă temporară (fiind luată până la data de 15 mai 2013) și Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care instanța de contencios constituțional a statuat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, se reține îndeplinirea condițiilor de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

23. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și art. 44 alin. (1) și (2) referitor la dreptul de proprietate privată.

24. Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate exercitat prin prisma unor critici similare. Spre exemplu Decizia nr. 1.633 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 25 ianuarie 2012, Decizia nr. 1.602 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 6 februarie 2012, Decizia nr. 742 din 20 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 29 noiembrie 2012, Decizia nr. 802 din 27 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 721 din 24 octombrie 2012, Decizia nr. 979 din 22 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2013, și Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 19 iulie 2013, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate.

25. Astfel, în jurisprudența sa Curtea a reținut că dispozițiile criticate sunt norme de procedură, de imediată aplicare, cu efecte pentru viitor, și nu pentru trecut. De altfel, aplicarea pentru viitor rezultă din conținutul normativ al reglementării, legiuitorul stipulând că emiterea titlurilor de plată, despăgubire și conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri, prevăzute în titlul VII din Legea nr. 247/2005, se suspendă pentru o perioadă de 2 ani.

26. De asemenea, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate nu contravin principiului constituțional al egalității în drepturi. Așa cum a reținut în mod constant în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, sau Decizia nr. 876 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 5 septembrie 2011, principiul egalității în fața legii

presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții deosebite pentru situații diferite. Curtea a reținut că adoptarea actului normativ criticat a fost determinată de circumstanțe excepționale, legate de stabilitatea economică a statului român, urmărindu-se promovarea unor măsuri care să împiedice imposibilitatea menținerii echilibrului bugetar, așa cum reiese din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2010. Prin urmare, soluția legislativă criticată reprezintă o normă temporară, care nu aduce atingere substanței dreptului la valorificarea titlurilor de despăgubire emise de Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor, obligația statului urmând a se executa după expirarea perioadei de suspendare de 2 ani. În aceste condiții, Curtea a reținut că aceste circumstanțe speciale reclamă cu evidență o diferență de tratament juridic. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, statuând că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci când nu este justificată în mod obiectiv și rezonabil, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (a se vedea hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și, respectiv, 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, *Rasmussen împotriva Danemarcei*, paragrafele 35, 38 și 40, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, paragraful 29, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24). Totodată, în conformitate cu jurisprudența aceleiași instanțe, statele beneficiază de o anumită marjă de apreciere în a decide dacă și în ce măsură diferențele între diversele situații similare justifică un tratament juridic diferit, iar scopul acestei marje variază în funcție de anumite circumstanțe, de domeniu și de context (în acest sens, a se vedea hotărârile din 23 iulie 1968, 28 mai 1985 și, respectiv, 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene” împotriva Belgiei, paragraful 10, *Gaygusuz împotriva Austriei*, paragraful 42, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24).

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valeriu Dumitru în Dosarul nr. 640/2/2012* al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, și pentru suspendarea aplicării unor dispoziții din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, precum și ale articolului unic din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 4/2012 privind unele măsuri temporare în vederea consolidării cadrului normativ necesar aplicării unor dispoziții din titlul VII „Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv” al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

27. Totodată, Curtea a reținut că Guvernul român nu refuză executarea hotărârilor judecătorești, ci suspendă emiterea titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și procedurile privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri. O atare măsură, având caracter temporar, nu este contrară dispozițiilor art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, regula în această materie fiind executarea hotărârilor judecătorești în conformitate cu dreptul comun în materie, adoptarea de către Guvern a Ordonanței de urgență nr. 4/2012 fiind motivată și de dificultățile întâmpinate cu privire la executarea hotărârilor judecătorești în această materie, din cauza inexistenței, în prezent, a unui mecanism instituțional și legal prin care să se concretizeze dreptul persoanelor îndreptățite la acordarea despăgubirilor.

28. De asemenea, Curtea a reținut că, în ceea ce privește dreptul de proprietate, instanța europeană a statuat că despăgubirea recunoscută printr-o decizie definitivă și executorie constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; neexecutarea plății într-un termen rezonabil constituie deci o atingere a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor, ca și faptul că lipsa de lichidități nu poate justifica un asemenea comportament (hotărârile din 19 octombrie 2000 și 7 mai 2002, pronunțate în cauzele *Ambrosi împotriva Italiei*, paragraful 40, și *Burdov împotriva Rusiei*, paragraful 41). Guvernul, prin adoptarea dispozițiilor legale criticate, nu neagă însă existența și întinderea despăgubirilor constatate prin hotărâri judecătorești și nu refuză punerea în aplicare a acestora. Măsura criticată este mai degrabă una de garantare a dreptului de proprietate asupra bunului dobândit în sensul Convenției, fiind deci o aplicare a art. 44 alin. (2) din Constituție, în contextul economic existent la data adoptării, caracterizat de restrângeri de natură bugetară și de dificultăți în menținerea echilibrului bugetar.

29. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția pronunțată în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Magistrat-asistent,
Bianca Drăghici

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 373

din 26 iunie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3)
din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Vasile Didel Popa în Dosarul nr. 6.939/333/2013/a1 al Judecătoria Vaslui și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 52D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părții, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens arată că procedura reglementată de art. 200 din Codul de procedură civilă reprezintă opțiunea legiuitorului și are drept scop remedierea unor lipsuri ale cererii de chemare în judecată. Legiuitorul a urmărit o bună administrare a justiției și a dorit disciplinarea părților în vederea evitării oricărei tergiversări în cadrul procesului. De asemenea, arată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, respectiv prin deciziile nr. 479 din 21 noiembrie 2013 și nr. 31 din 21 ianuarie 2014. Întrucât prezenta critică de neconstituționalitate nu aduce niciun element de noutate, apreciază că soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 8 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 6.939/333/2013, **Judecătoria Vaslui a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Vasile Didel Popa într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de reexaminare a încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât, prin stabilirea termenului de 10 zile în care reclamantul trebuie să îndeplinească măsurile constatate de instanță ca fiind necesare regularizării cererii de chemare în judecată sub sancțiunea anulării acesteia dacă termenul nu este respectat, se încalcă accesul liber la justiție și lipsesc justițiabilii de un proces echitabil. Susține că măsurile de verificare și regularizare a cererii de chemare în judecată trebuie aduse la cunoștința părții, dar este necesar a fi discutate oral și contradictoriu în ședința publică, cu respectarea art. 14 și 15 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, judecătorul poate lua măsuri discreționare, greșite. Consideră că prin constatarea ca neconstituționale a dispozițiilor art. 200 alin. (2) și (3) vor fi înlăturate din Codul de procedură civilă și alin. (4), (5) și (6) ale

art. 200, iar în acest fel instanțele de judecată vor fi degrevate de crearea de noi complete de judecată și de noi dosare, timpul de soluționare a procesului fiind scurtat. De asemenea, susține că cererea de reexaminare este inutilă în condițiile în care termenul de 10 zile este unul de decădere, iar partea nu are posibilitatea de a complini lipsurile cererii de chemare în judecată. În concluzie, măsurile și sancțiunile prevăzute de art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă împiedică accesul liber la justiție și creează daune prin reținerea a jumătate din taxa de timbru. Mai arată că prin dispozițiile legale criticate se creează și o inegalitate de tratament al părților rezultând din regimul juridic al cererilor incidentale (întâmpinarea, cererea reconvențională, intervenția principală și accesorie, intervenția forțată ori chemarea în garanție) pentru care nu se prevede sancțiunea anulării pentru lipsuri privind cuprinsul cererii.

6. **Judecătoria Vaslui** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Instituirea în sarcina reclamantului a obligației de a sesiza instanța de judecată în cadrul procesului civil, cu respectarea condițiilor de formă și de fond prevăzute de dispozițiile legii procesuale sub sancțiunea anulării cererii, sancțiune cu care reclamantul este în prealabil încunoștințat, nu poate fi apreciată ca o încălcare a accesului liber la justiție. Totodată, dreptul părții de a formula cerere de reexaminare împotriva hotărârii instanței de anulare a cererii introductive asigură o garanție procesuală suplimentară în acord cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea dreptului omului și a libertăților fundamentale, prin care hotărârea instanței de fond poate fi supusă controlului privind legalitatea și temeinicia de un alt complet al instanței.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În sensul constituționalității prevederilor legale criticate menționează jurisprudența Curții în materie, respectiv Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013 și Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următoarea redactare: „(2) Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile, cu mențiunea că, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării, trebuie să facă completările sau modificările dispuse, sub sancțiunea anulării cererii. Se exceptează de la această sancțiune obligația de a se desemna

un reprezentant comun, caz în care sunt aplicabile dispozițiile art. 202 alin. (3).

(3) Dacă obligațiile privind completarea sau modificarea cererii nu sunt îndeplinite în termenul prevăzut la alin. (2), prin încheiere, dată în camera de consiliu, se dispune anularea cererii.”

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile din Constituție ale art. 21 privind accesul liber la justiție. Din motivarea orală a excepției de neconstituționalitate reținută de instanța de fond în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, se reține și invocarea încălcării art. 16 — *Egalitatea în drepturi* din Constituție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate invocată, Curtea Constituțională reține că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, în acest sens fiind Decizia nr. 479 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2014, Decizia nr. 31 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 14 februarie 2014 sau Decizia nr. 26 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 4 aprilie 2014.

14. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că procedura prevăzută de dispozițiile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului și are drept scop remedierea unor lipsuri ale acțiunii introductive, astfel încât, la momentul demarării procedurii de fixare a primului termen de judecată, aceasta să cuprindă toate elementele prevăzute de art. 194 din Codul de procedură civilă. Legiuitorul a dorit disciplinarea părților din proces și, în acest fel, respectarea principiului celerității și a dreptului la un proces echitabil. Curtea a mai reținut că procedura regularizării cererii introductive are rolul de a degreva instanțele de judecată de cereri incomplete, fiind de natură a pregăti judecata sub toate aspectele sale. Prin această procedură se realizează și o protecție a părâtului, căruia i se comunică o cerere de chemare în judecată completă față de care va putea formula apărări prin întâmpinare. Spre deosebire de reglementarea art. 200 din actualul Cod de procedură civilă, vechea reglementare, din Codul de procedură civilă din 1865, presupunea, în vederea remedierii cererilor incomplete, acordarea de noi termene, care, de cele mai multe ori, conduceau la prelungirea procesului, afectându-se astfel termenul optim și previzibil. Totodată, atrăgea angajarea de noi cheltuieli atât ale părților, cât și din partea instanței.

15. Conform art. 200 din Codul de procedură civilă, completul căruia i s-a repartizat aleatoriu cauza verifică, la primirea cererii, dacă aceasta îndeplinește condițiile prevăzute de lege. Atunci când constată că aceasta este neconformă, comunică reclamantului în scris lipsurile, punându-i totodată în vedere necesitatea regularizării cererii în termen de 10 zile de la primirea comunicării. Dacă termenul prevăzut de art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu este respectat, instanța urmează să anuleze cererea de chemare în judecată prin încheiere dată în camera de consiliu, potrivit alin. (3) al aceluiași articol. Față de vechea reglementare, unde sancțiunea consta în suspendarea judecării potrivit art. 114 din Codul de procedură civilă din 1865, actuala reglementare prevede sancțiunea anulării cererii introductive, cu consecința dezinvestirii completului de judecată de cererea informă, procedura regularizării cererii introductive fiind o procedură obligatorie. Curtea consideră că prin comunicarea reclamantului de către instanță a lipsurilor cererii introductive, judecătorul își manifestă rolul activ în asigurarea accesului efectiv la justiție al titularului cererii, instanța nerestituind cererea de chemare în judecată, ci doar punând în vedere reclamantului să completeze lipsurile în termenul prevăzut de lege. Instanța, potrivit art. 200 alin. (1) din Codul de procedură civilă, face aprecieri formale referitoare la întocmirea cererii de chemare în judecată, care trebuie să cuprindă toate elementele prevăzute de lege.

16. Încheierea de anulare a cererii astfel pronunțată este supusă căii de atac a reexaminării, cererea de reexaminare putând fi făcută de reclamant în 15 zile de la data comunicării.

Soluționarea cererii de reexaminare se face de către un alt complet decât cel căruia i s-a repartizat cauza, prin încheiere definitivă dată în camera de consiliu, cu citarea reclamantului. Acest complet poate reveni asupra încheierii de anulare dacă măsura a fost dispusă în mod eronat sau dacă neregularitățile au fost înlăturate în termenul acordat, caz în care cauza va fi retrimisă completului inițial investit. Curtea a apreciat astfel că prin cererea de reexaminare se analizează inclusiv legalitatea măsurii prin prisma îndeplinirii condițiilor de formă.

17. O astfel de procedură nu este de natură să afecteze însăși esența dreptului protejat, având în vedere că este însoțită și de garanția conferită de dreptul de a formula o cerere de reexaminare prevăzută de art. 200 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Faptul că împotriva încheierii de anulare reclamantul poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către un alt complet decât cel căruia i s-a repartizat cauza, prin încheiere definitivă, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului și există astfel posibilitatea de a reveni asupra măsurii anulării, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Astfel, Curtea a reținut că instanța de judecată se pronunță asupra unei probleme care privește exclusiv buna administrare a justiției. Or, așa cum a stabilit în repetate rânduri instanța de contencios european a drepturilor omului, cea mai mare parte a drepturilor procedurale, prin natura lor, nu constituie, în sensul Convenției, „drepturi civile” și deci nu intră în câmpul de aplicare al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (pentru același raționament, a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 142 din 7 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 11 aprilie 2013). În acest sens sunt citate ca exemple: refuzul autorizării introducerii apelului pronunțat de o curte supremă — Decizia din 9 mai 1989, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza Helmers împotriva Suediei* (cererea nr. 11.826/85); examinarea cererii de revizuire a unui proces civil — Decizia din 8 octombrie 1976, pronunțată de Comisia Europeană a Drepturilor Omului în *Cauza X, Y și Z împotriva Elveției* (Cererea nr. 6.916/75).

18. Așadar, cât timp procedura criticată nu privește însăși judecarea pe fond a cererii introductive, dispozițiile criticate nu înfrâng prevederile referitoare la dreptul la un proces echitabil, întrucât procedura specială vizată nu se referă la fondul cauzelor, respectiv la drepturile civile, cum cere art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci numai la aspectele de ordin pur legal, a căror examinare nu face cu nimic necesară o dezbatere, cu citarea părților.

19. De altfel, mijloacele procedurale prin care se înfăptuiește justiția presupun și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, legiuitorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 126 alin. (2) și art. 129 din Legea fundamentală, putând stabili prin lege procedura de judecată. Aceste prevederi constituționale dau expresie principiului consacrat și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, de exemplu, prin Hotărârea din 16 decembrie 1992, pronunțată în *Cauza Hadjianastassiou împotriva Greciei*, paragraful 33, a stabilit că „statele contractante se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor proprii care să permită sistemului judiciar să respecte imperativele art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

20. În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 16 din Constituție referitor la egalitatea în fața legii, Curtea a constatat că dispozițiile legale criticate se aplică în aceeași măsură persoanelor aflate în aceeași situație juridică, neputându-se reține încălcarea dispozițiilor constituționale menționate.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Distinct de cele arătate, Curtea reține că prin Decizia de inadmisibilitate din 15 aprilie 2014 pronunțată în *Cauza Lefter*

împotriva României (Cererea nr. 66.268/13), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că procedura de regularizare a cererii de chemare în judecată reglementată de art. 200 din Codul de procedură civilă nu se substituie unei cereri judiciare și nu anticipează faza de admitere a probelor, însă este vorba de o etapă obligatorie, care urmărește să impună reclamanților o anumită disciplină, în vederea evitării oricărei tergiversări în

cadrul procedurii, prin urmare o astfel de procedură este prevăzută de lege și urmărește o bună administrare a justiției (paragraful 18). Curtea a apreciat că anularea cererii reclamantului nu constituie o ingerință disproporționată în dreptul său de acces la instanță, deoarece partea este informată asupra omisiunii sale și de sancțiunea susceptibilă de a-i fi aplicată (paragrafele 20 și 21).

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Didel Popa în Dosarul nr. 6.939/333/2013/a1 al Judecătoria Vaslui și constată că dispozițiile art. 200 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Vaslui și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 iunie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Andreea Costin

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GVERNUL ROMÂNIEI

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Nana, județul Călărași

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Nana, județul Călărași.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare din oficiu, orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc pentru unitatea administrativ-teritorială Nana, județul Călărași, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

Art. 3. — Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în actele de proprietate și în planuri anterior deschiderii noilor cărți funciare pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Nana, județul Călărași, își pierd valabilitatea.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,

Marius Arthur Ursu

București, 21 iulie 2014.

Nr. 756.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 7**din 30 iunie 2014**

Dosar nr. 5/1/2014/HP/C

Ionel Barbă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal — președintele completului
Zoița Milășan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Sîrbu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Denisa Angelica Stănișor	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Rodica Voicu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Ion	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal — judecător-raportor
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ce formează obiectul Dosarului nr. 5/1/2014/HP/C a fost constituit conform dispozițiilor art. XIX alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și ale art. 27⁴ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de domnul judecător Ionel Barbă, președintele Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă Aurel Segărceanu, magistrat-asistent la Secția de contencios administrativ și fiscal, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă al Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești, în Dosarul nr. 3.422/114/2013, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă, față de dispozițiile art. 29 alin. (3) și, în special, alin. (4) lit. b) din O.U.G. nr. 75/2005 — ce vizează, în esență, faptul că acreditarea acordă dreptul de a emite diplome recunoscute de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului (în prezent Ministerul Educației Naționale) și de a organiza examenul de licență — dispoziții în vigoare în perioada în care reclamanta a urmat cursurile Universității «Spiru Haret», cererile de obligare a universității la eliberarea diplomelor de licență și de obligare a ministerului să aprobe tipărirea formularelor tipizate pot fi sau nu analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studiu organizat de Universitatea «Spiru Haret» și absolvit de reclamant.

Dacă, față de dispozițiile art. 72 din Codul de procedură civilă, este admisibilă cererea Universității «Spiru Haret» de chemare în garanție a Ministerului Educației Naționale pentru a fi obligat să aprobe tipărirea formularelor tipizate, în condițiile în care această cerere nu are ca obiect valorificarea unui drept de garanție sau despăgubire”.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că la dosarul cauzei au fost depuse: practica judiciară și raportul întocmit de judecătorul-raportor; de asemenea, s-a arătat că raportul a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, iar Ministerul Educației Naționale, Universitatea „Spiru Haret”, reclamantii din dosarul de sesizare și Rădulescu Alexandru au formulat puncte de vedere privind chestiunea de drept supusă judecării.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra admisibilității sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

1. Titularul și obiectul sesizării

Curtea de Apel Ploiești a dispus, prin Încheierea din 3 aprilie 2014, în Dosarul nr. 3.422/114/2013, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea din oficiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept sus-menționate.

2. Temeiul juridic al sesizării

Articolul 519 din Codul de procedură civilă:

„Dacă în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

3. Expunerea succintă a procesului. Obiectul investiției instanței care a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile. Stadiul procesual în care se află pricina

3.1. Cererea de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Buzău cu nr. 3.422/114/2013 din 3 iunie 2013, reclamanta G.V. a chemat în judecată pârâții Universitatea „Spiru Haret” (denumită în continuare *USH*) și Ministerul Educației Naționale (denumit în continuare *MEN*), solicitând obligarea universității pârâte să-i elibereze diploma de licență și suplimentul la diplomă și a ministerului pârât să tipărească formularele tipizate constând în diploma de licență și suplimentul la diplomă, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat, în esență, următoarele:

— a urmat studiile Facultății de Psihologie din cadrul *USH*, specializarea psihologie, din cadrul universității respective, promovând examenul de licență din sesiunea iulie 2009;

— în anul 2010, reclamantei i-a fost eliberată Adeverința nr. 6.838 din 21 septembrie 2010, cu valabilitate până la eliberarea diplomei de licență;

— deși a solicitat universității pârâte eliberarea diplomei, aceasta i-a răspuns că ministerul a amânat în mod repetat aprobarea pentru toate formularele tipizate, precum și că adeverința produce efecte juridice depline, aceasta nefiind anulată de vreo instanță judecătorească;

— ministerul a justificat refuzul de a aproba tipărirea formularelor tipizate, cu motivarea că *USH* nu a avut acreditare pentru specializarea absolvită de reclamantă în forma învățământului la distanță, însă nu a invocat, în baza art. 116 și art. 141 din Legea învățământului nr. 84/1995, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în anul 2009, nelegalității în organizarea studiilor la forma de învățământ la distanță și a examenului de licență din sesiunea 2009.

3.2. Întâmpinarea și cererea de chemare în garanție formulate de pârâta *USH*

Prin întâmpinare și cererea de chemare în garanție, pârâta *USH* a solicitat să se constate că și-a îndeplinit obligațiile față de reclamantă, astfel că se impune admiterea cererii sale de chemare în garanție și obligarea *MEN* să aprobe tipărirea formularelor tipizate, constând în diploma de licență și suplimentul la diplomă pentru reclamantă, începând cu a 30-a zi de la rămânerea irevocabilă a hotărârii ce urmează a se pronunța în cauză.

Pârâta *USH* a precizat că, potrivit Legii nr. 443/2002 privind înființarea Universității „Spiru Haret” din București¹, este persoană juridică de drept privat și utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, iar, prin Hotărârea Guvernului

nr. 693/2003² și Hotărârea Guvernului nr. 676/2007³ a fost acreditată sau autorizată provizoriu pentru forma de învățământ la zi. Cadrul legal precizat i-a permis să desfășoare forma de învățământ cu frecvență redusă sau învățământ la distanță, iar *MEN* a autorizat eliberarea diplomelor de licență pentru absolvenții formei de învățământ la distanță, mai puțin pentru cei care au promovat examenul de licență în sesiunea iulie 2009.

Universitatea a solicitat în mai multe rânduri *MEN* să aprobe tipărirea formularelor tipizate de diplome de licență, dar ministerul a aprobat doar în parte modelul de formular, astfel încât pârâta este în imposibilitate de a emite diploma pentru reclamantă.

Pârâta *USH* a depus, în copie, jurisprudența în materie a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și solicitările adresate *MEN*.

3.3. Întâmpinarea depusă de pârâta *MEN*

Prin întâmpinare, *MEN* a solicitat respingerea cererii de chemare a sa în garanție, arătând, în esență, următoarele: actele de studii pot fi eliberate doar pentru absolvenții care au promovat examenele de licență și care au urmat o specializare la o formă de învățământ acreditată să funcționeze provizoriu la înscrierea în primul an de facultate; universitatea pârâtă nu are dreptul să elibereze acte de studii pentru programele de studii și formele de învățământ neautorizate/neacreditate; *USH* a prezentat o situație a numărului de absolvenți la forma de învățământ la distanță pentru care nu a solicitat eliberarea avizului pentru tipărirea diplomelor de licență, întrucât situația acestora urmează să fie clarificată conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 10/2009⁴, care confereau studenților posibilitatea de finalizare a studiilor într-un cadru legal, prin trecerea la formele de învățământ autorizate sau acreditate.

Concluzionând, chematul în garanție a învederat că reclamanta a urmat studiile unei forme de învățământ ai cărei studenți nu au fost incluși în vedere în cuprinsul cifrei de școlarizare pentru care s-au eliberat formularele tipizate.

3.4. Hotărârea pronunțată de Tribunalul Buzău

Prin Sentința nr. 3.541/27.09.2013, Tribunalul Buzău a hotărât următoarele:

— a admis cererea formulată de reclamantă;

— a respins, ca inadmisibilă, cererea formulată de pârâta *USH* privind chemarea în garanție a pârâtului *MEN*;

— a dispus obligarea pârâtei *USH* să elibereze reclamantei diploma de licență și suplimentul la diplomă (foaia matricolă), ca urmare a promovării examenului de licență organizat în sesiunea 2009;

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 491 din 9 iulie 2002.

² Hotărârea Guvernului nr. 693/2003 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 410/2002 privind structurile și specializările universitare acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu din instituțiile de învățământ superior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 30 iunie 2003.

³ Hotărârea Guvernului nr. 676/2007 privind domeniile de studii universitare de licență, structurile instituțiilor de învățământ superior și specializările organizate de acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 18 iulie 2007, cu completările ulterioare, abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 635/2008 privind structurile instituțiilor de învățământ superior și specializările/programele de studii universitare de licență acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu organizate de acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 24 iunie 2008 și republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 834 din 11 decembrie 2008, abrogată la rândul său prin Hotărârea Guvernului nr. 749/2009 pentru aprobarea Nomenclatorului domeniilor, a structurilor instituțiilor de învățământ superior și a specializărilor/programelor de studii universitare de licență acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu organizate de acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 465 din 6 iulie 2009, cu modificările și completările ulterioare, abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 966/2011 pentru aprobarea Nomenclatorului domeniilor și al specializărilor/programelor de studii universitare, a structurii instituțiilor de învățământ superior, a domeniilor și programelor de studii universitare acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu, a locațiilor geografice de desfășurare, a numărului de credite de studii transferabile pentru fiecare program de studii universitare, formă de învățământ sau limbă de predare, precum și a numărului maxim de studenți care pot fi școlarizați, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 1 octombrie 2011, cu modificările ulterioare, abrogată, de asemenea, prin Hotărârea Guvernului nr. 707/2012 pentru aprobarea Nomenclatorului domeniilor și al specializărilor/programelor de studii universitare, a structurii instituțiilor de învățământ superior, a domeniilor și programelor de studii universitare acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu, a locațiilor geografice de desfășurare, a numărului de credite de studii transferabile pentru fiecare program de studii universitare, formă de învățământ și limbă de predare, precum și a numărului maxim de studenți care pot fi școlarizați în anul universitar 2012—2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 30 iulie 2012.

⁴ Ordonanța Guvernului nr. 10/2009 privind dreptul studenților înmatriculați la formele de învățământ la distanță sau cu frecvență redusă de a continua studiile la programe de studii de licență autorizate să funcționeze provizoriu sau acreditate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 581 din 20 august 2009, abrogată prin Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011.

— a obligat pârâtul MEN să aprobe tipizarea formularelor tipizate, constând în diploma de licență și suplimentului la aceasta;

— a obligat pe pârâți să plătească reclamantei suma de 40 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

3.5. Calea de atac exercitată

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Buzău au declarat recurs pârâții USH și MEN, recursurile fiind înregistrate pe rolul Curții de Apel Ploiești, Dosarul nr. 3.422/114/2013.

3.6. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile

În cadrul Dosarului nr. 3.422/114/2013, prin Încheierea din 3 aprilie 2014, Curtea de Apel Ploiești, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și a dispus suspendarea judecării recursului, conform art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile.

4. Normele de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea hotărârii prealabile

Dispozițiile legale indicate de instanța de trimitere în cuprinsul sesizării adresate Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt următoarele:

— art. 29 alin. (3) și alin. (4) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare (*O.U.G. nr. 75/2005*).

În forma inițială a ordonanței de urgență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 20 iulie 2005, art. 29 avea următorul conținut:

„Art. 29. — (1) Orice persoană juridică, publică sau privată, interesată în furnizarea de educație se supune procesului de evaluare și acreditare, în condițiile legii, înainte de a începe să funcționeze.

(2) În învățământul preuniversitar acreditarea se face la nivelul structurilor instituționale pentru fiecare nivel de învățământ, fiecare tip de program de studii și de calificare profesională, după caz.

(3) În învățământul superior acreditarea se face la nivelul structurilor instituționale pentru fiecare program din ciclul de licență, care duce la o calificare universitară distinctă. Programele specifice ciclurilor de studii de masterat și doctorat se supun evaluării externe, în vederea acreditării, numai la cererea instituției de învățământ superior.

(4) Acreditarea presupune parcurgerea a două etape succesive:

a) autorizarea de funcționare provizorie, care reprezintă actul de înființare și acordă dreptul de a desfășura procesul de învățământ și de a organiza, după caz, admiterea la studii;

b) acreditarea, care acordă — alături de drepturile prevăzute la lit. a) — și dreptul de a emite diplome, certificate și alte acte de studii recunoscute de Ministerul Educației și Cercetării și de a organiza, după caz, examen de absolvire.

„II. Chemarea în garanție

Condiții

Art. 72. — (1) Partea interesată poate să cheme în garanție o terță persoană, împotriva căreia ar putea să se îndrepte cu o cerere separată în garanție sau în despăgubiri.

(2) În aceleași condiții, cel chemat în garanție poate să cheme în garanție o altă persoană.”

5. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă

Prin actul de sesizare a Înaltei Curți de casație și Justiție — Încheierea din 3 aprilie 2014 — Curtea de Apel Ploiești a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

(5) Evaluarea externă, în vederea acreditării, se declanșează la cererea organizației care își propune să ofere unul sau mai multe programe de educație inițială sau continuă și se bazează pe un ansamblu de standarde referitoare la domeniile și criteriile prevăzute la art. 10.

(6) Standardele naționale specifice fiecărei etape de acreditare, diferențiate potrivit art. 8 alin. (3), metodologiile de evaluare externă, eșalonarea în timp a procesului de acreditare, precum și taxele percepute în vederea autorizării și acreditării se stabilesc periodic, la propunerea agențiilor de asigurare a calității și a Ministerului Educației și Cercetării, prin hotărâre a Guvernului.”

Prin Legea nr. 87/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2005, articolul 29 din ordonanța de urgență a fost modificat, având următorul conținut:

„Art. 29. — (1) Orice persoană juridică, publică sau privată, interesată în furnizarea de educație se supune procesului de evaluare și acreditare, în condițiile legii.

(2) În învățământul preuniversitar evaluarea și acreditarea se fac la nivelul structurilor instituționale pentru fiecare nivel de învățământ, fiecare tip de program de studii și de calificare profesională, după caz.

(3) În învățământul superior evaluarea și acreditarea se fac la nivelul structurilor instituționale pentru fiecare program din ciclul de licență, care duce la o calificare universitară distinctă. Programele specifice ciclurilor de studii de masterat și doctorat se supun evaluării externe, în vederea acreditării.

(4) Acreditarea presupune parcurgerea a două etape succesive:

a) autorizarea de funcționare provizorie, care acordă dreptul de a desfășura procesul de învățământ și de a organiza, după caz, admiterea la studii;

b) acreditarea, care acordă, alături de drepturile prevăzute la lit. a), și dreptul de a emite diplome, certificate și alte acte de studii recunoscute de Ministerul Educației și Cercetării și de a organiza, după caz, examen de absolvire, licență, masterat, doctorat.

(5) Evaluarea externă în vederea acreditării se declanșează la cererea furnizorului de educație care își propune să ofere unul sau mai multe programe de educație inițială sau continuă și se bazează pe un ansamblu de standarde referitoare la domeniile și criteriile prevăzute la art. 10.

(6) Standardele naționale specifice fiecărei etape de acreditare, diferențiate potrivit art. 8 alin. (3), metodologiile de evaluare externă, eșalonarea în timp a procesului de acreditare, precum și tarifele percepute în vederea autorizării și acreditării se stabilesc periodic, la propunerea agențiilor de asigurare a calității și a Ministerului Educației și Cercetării, prin hotărâre a Guvernului.”

— art. 72 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Codul de procedură civilă*):

6. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

Normele de drept supuse dezlegării sunt cele citate la pct. 4.

6.1. Referitor la legătura dintre cererile de obligare a USH să elibereze diploma de licență și suplimentul la diplomă și de obligare a MEN să aprobe tipărirea formularelor tipizate necesare și împrejurarea acreditării/neacreditării universității precizate, Curtea de Apel Ploiești a reținut următoarele:

Atât la data începerii cursurilor de către reclamantă (anul 2005), organizate în cadrul universității pârâte, la momentul susținerii și promovării examenului de licență (iulie 2009), cât și la momentul sesizării instanței erau în vigoare dispozițiile art. 29 alin. (1)—(4) din O.U.G. nr. 75/2005, citate la pct. 4.

Dispozițiile art. 2 alin. (1) din Regulamentul privind regimul actelor de studii în sistemul de învățământ superior, aprobat prin Ordinul ministrului educației, cercetării și tineretului nr. 2.284/2007 (denumit în continuare, în cuprinsul prezentei decizii, *Ordinul MECTS nr. 2.284/2007*), prevăd că „Actele de studii din sistemul național de învățământ superior sunt documente oficiale de stat cu regim special, care confirmă studii de învățământ superior efectuate și titluri sau calități dobândite”, iar dispozițiile art. 5 alin. (1) din același ordin prevăd că „Instituțiile de învățământ superior, de stat ori particular, acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu potrivit legii, denumite în continuare *instituții*, pot gestiona, completa și elibera numai acele acte de studii la care au dreptul în condițiile legii”.

Din aceste dispoziții legale rezultă fără echivoc că eliberarea unei diplome de licență, ca document oficial de stat, nu poate avea loc decât de către un furnizor de educație acreditat. În condițiile în care raporturile juridice dintre reclamantă și universitatea pârâtă sunt preponderent de natură contractuală, este neîndoielnic faptul că cererea de obligare a USH să îi elibereze diploma de licență reclamantei nu poate fi soluționată fără analiza îndreptății legale a universității de a emite un astfel de document oficial de stat.

În ce privește cererea de obligare a MEN să aprobe tipărirea formularelor tipizate, Curtea de Apel Ploiești a avut în vedere dispozițiile art. 6 și 7 din regulamentul aprobat prin Ordinul MECTS nr. 2.284/2007, conform cărora:

„Art. 6. — La sfârșitul fiecărui an universitar se întocmește un raport privind gestionarea, completarea și eliberarea actelor de studii, la nivelul fiecărei instituții, care se aprobă de conducerea acesteia și se arhivează cu termen permanent.

Art. 7. — Formularele actelor de studii sunt tipărite și difuzate, în condițiile legii, de către unitatea de specialitate desemnată de MECTS, unitate care poartă întreaga răspundere pentru aprobarea comenzilor de la instituții și pentru asigurarea securității tipării și păstrării formularelor până la ridicarea acestora de către instituțiile beneficiare.”

Interpretând sistematic aceste dispoziții cu cele ale art. 2 și 5 din același regulament, rezultă că aprobarea tipării formularelor tipizate se poate face doar pentru furnizorii de educație autorizați/acreditați, respectiv pentru cursurile organizate de aceștia cu respectarea dispozițiilor legale în materie.

Drept urmare este necesară stabilirea posibilității legale a USH de a emite diploma de licență, respectiv acreditarea sa pentru cursurile organizate și absolvite de către aceasta, întrucât doar în această situație există posibilitatea legală a emiterii diplomei de licență și a tipării formularelor tipizate necesare, respectiv obligația MEN de a aproba tipărirea.

6.2. Referitor la admisibilitatea cererii de chemare în garanție a MEN, Curtea de apel a reținut următoarele:

Dispozițiile art. 72 din Codul de procedură civilă conțin o reglementare similară cu cea a art. 60 alin. (1) din Codul de procedură civilă de la 1865.

Doctrina și jurisprudența aferente dispozițiilor respective din Codul de procedură civilă de la 1865 au apreciat unanim că, pentru admisibilitatea unei cereri de chemare în garanție, este necesar ca între titularul cererii și cel chemat în garanție să existe raporturi juridice care se circumscriu obligației de garanție sau despăgubire.

În acest sens, în Decizia nr. 10/2011⁵, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, s-a statuat că „atât timp cât între debitorul obligației de plată deduse judecării, respectiv instituția publică obligată la plată (titularul cererii de chemare în garanție) și chematul în garanție, respectiv Ministerul Finanțelor Publice, nu există o obligație de garanție sau de despăgubire, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 60 din Codul de procedură civilă”.

Or, este evident că între MEN și USH nu există nicio obligație legală sau contractuală de garanție ori despăgubire, astfel încât, prin prisma considerentelor Înaltei Curte de Casație și Justiție, citate anterior și obligatorii pentru instanțele judecătorești, cererea de chemare în garanție a MEN nu este admisibilă.

De altfel, în jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, admisibilitatea cererii de chemare în garanție a MEN a fost fundamentată pe împrejurarea că obligația universității de a emite diploma de licență nu poate fi dusă la îndeplinire fără obligarea ministerului de a aproba tipărirea formularelor tipizate necesare — punct de vedere însușit și susținut și de către USH.

Deși legătura de interdependență dintre obligații este reală, totuși ea nu poate justifica îndeplinirea condiției de admisibilitate a chemării în garanție analizată, întrucât această legătură nu se poate circumscrie unei obligații de despăgubire sau chemare în garanție, a cărei natură și conținut juridic au fost clarificate pe deplin în doctrină și jurisprudență, astfel că nu se impune expunerea lor.

6.3. Practica judiciară a Curții de Apel Ploiești în ceea ce privește primul aspect supus analizei este fundamentată în unanimitate pe jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în cadrul căreia nu a fost abordată expres problematica necesității stabilirii acreditării/neacreditării USH pentru cursurile organizate și promovate de către persoanele care solicită, pe calea acțiunii în justiție, eliberarea diplomei de licență și a suplimentului la diplomă.

Cât privește admisibilitatea cererilor de chemare în garanție a MEN, de către USH, pentru obligarea la tipărirea formularelor tipizate necesare eliberării diplomelor, jurisprudența Curții de Apel Ploiești a fost, de asemenea, raportată exclusiv la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, în sensul admiterii acestor cereri.

6.4. Curtea de Apel Ploiești a apreciat că se impune sublinierea imperativului pronunțării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la aspectele cu care a fost sesizată, prin prisma numărului foarte mare de persoane aflate în situații similare celei a reclamantei.

Din datele statistice învederate de MEN în cuprinsul cererii de recurs și care nu au fost contestate de către celelalte părți rezultă că numărul studenților școlarizați în perioada 2004—2009 în condițiile precizate este foarte mare, de ordinul zecilor,

⁵ Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 10/2011 de soluționare a recursurilor în interesul legii formulate de Colegiul de conducere al Curții de Apel Suceava și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 60 din Codul de procedură civilă raportate la art. 19 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1—4 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, cu modificările și completările ulterioare, referitor la chemarea în garanție a Ministerului Finanțelor Publice în litigiile vizând acordarea unor drepturi de natură salarială personalului bugetar.

chiar sutelor de mii, astfel că necesitatea stabilirii unei practici unitare și corecte, care să respecte toate dispozițiile legale edictate în materie, este mai mult decât evidentă.

7. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

7.1. Punctul de vedere al recurente-pârâte USH

Recurenta-pârâtă USH a arătat că cererile cu care prima instanță a fost investită pot fi analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studiu organizat de către ea și urmat de către reclamantă, că adevărul emisă acesteia din urmă atestă legalitatea studiilor urmate, că persoanele responsabile din cadrul MEN nu au sesizat nereguli la sfârșitul perioadei de monitorizare a universității, precum și că universitatea a fost înființată în baza Legii nr. 443/2002 și Legii învățământului nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel că avea dreptul de a emite diplome de licență.

Față de dispozițiile art. 60 alin. (1) din Legea nr. 84/1995, republicată, cu modificările și completările ulterioare, singura condiție pentru desfășurarea formei de învățământ la distanță era ca specializarea să fie acreditată sau autorizată să funcționeze provizoriu și să aibă forma de învățământ la zi, evaluarea și acreditarea efectuându-se doar la nivelul programelor de studii care duc la o calificare universitară distinctă, iar nu la nivelul formelor de învățământ. Această concluzie reiese și din dispozițiile art. 29 din O.U.G. nr. 75/2005. Față de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 535/1999⁶, Hotărârii Guvernului nr. 916/2005⁷, Hotărârii Guvernului nr. 676/2007⁸ și Hotărârii Guvernului nr. 1.175/2006⁹, USH a organizat programele de studii de licență conform dispozițiilor legale, neimpunându-se examinarea acreditării/neacreditării programului de studii absolvit de către reclamantă.

Cu privire la cererea de chemare în garanție, pârâta USH a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admitere a acesteia, deoarece numai prin aceasta se asigură efectiv punerea în executare a obligației sale de a emite intimăte-reclamante diploma de licență. Chemarea în garanție a MEN este o necesitate obiectivă, deoarece diplomele de licență se emit numai cu avizul acestui minister, care însă refuză să aprobe tipărirea formularelor.

Pentru unificarea jurisprudenței, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat la data de 28 octombrie 2013 și la 7 noiembrie 2013 în sensul obligării USH la eliberarea diplomelor de licență și a suplimentului de diplomă, precum și admiterii cererii de chemare în garanție și de obligare a chematului în garanție să aprobe tipărirea formularelor tipizate, astfel că la soluția ce urmează a fi pronunțată în prezenta cauză, trebuie să ia în considerare principiul coerenței și unității jurisprudenței, consacrat ca atare în practica CEDO.

7.2. Punctul de vedere al recurentului-pârât MEN

Recurentul-pârât MEN a arătat că cererile de obligare a USH la eliberarea diplomelor de licență și de obligare a MEN să aprobe tipărirea formularelor tipizate nu pot fi analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studii organizat de USH și absolvit de reclamantă, precum și că actele de studii pot fi eliberate doar pentru acei absolvenți care au promovat examenele de licență și care au urmat o specializare la o formă de învățământ acreditată sau autorizată să funcționeze provizoriu, conform legislației în vigoare la momentul înscrierii în anul I de facultate.

Art. 60 alin. (1) din Legea nr. 84/1995 nu conferă dreptul instituțiilor de învățământ acreditate la zi, de a organiza automat și învățământ la distanță sau cu frecvență redusă, ci numai vocația în acest sens, în continuare fiind obligatorie parcurgerea acelorași etape de acreditare sau autorizare provizorie, ca și pentru forma de învățământ la zi.

În vederea aplicării art. 60 alin. (1) din Legea nr. 84/1995, a fost emisă Hotărârea Guvernului nr. 1.011/2001¹⁰, care reglementează condițiile de organizare a învățământului la distanță și a celui cu frecvență redusă, prevăzând expres în art. 17 că programele de învățământ la distanță sau de învățământ cu frecvență redusă se supun procedurii de evaluare academică.

În toate hotărârile Guvernului emise în perioada anului 2002 (anul înființării universității pârâte) autorizarea se realiza pe fiecare formă de învățământ, fiind menționată expres forma avută în vedere: zi, fără frecvență, frecvență redusă, învățământ la distanță. Autorizarea/Acreditarea vizează inclusiv formele de învățământ, nu doar domeniul, facultatea și specializarea, acest fapt rezultând și din prevederile O.U.G. nr. 75/2005. Potrivit art. 13 din O.U.G. nr. 75/2005, evaluarea externă a calității educației cuprinde, printre altele, evaluarea capacității instituționale, a eficacității educaționale a organizației furnizoare de educație și evaluarea calității programelor de studiu oferite, iar o astfel de evaluare complexă presupune inclusiv analiza formei de învățământ care se dorește a fi organizată. Potrivit art. 2 lit. c) din O.U.G. nr. 75/2005, programele de studii concretizează oferta educațională a unei organizații furnizoare de educație și precizează că forma de învățământ propusă de universitate face parte din oferta educațională, deoarece formele distincte de învățământ atrag oferte educaționale diferite, astfel că, făcând parte din oferta educațională, forma concretă de învățământ propusă de universitate se concretizează în programele de studiu, potrivit art. 2 lit. c) din O.U.G. nr. 75/2005.

În vederea aplicării O.U.G. nr. 75/2005 a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 1.418/2006¹¹, care, la art. 1.6 paragraful 3 teza a doua din metodologie, precizează că programele de studii [programe care sunt supuse acreditării/autorizării potrivit art. 29 alin. (3) din O.U.G. nr. 75/2005] se diferențiază, printre altele, și prin forma de

⁶ Hotărârea Guvernului nr. 535/1999 privind autorizarea de funcționare provizorie sau acreditarea specializărilor din cadrul instituțiilor de învățământ superior de stat și particular, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 7 iulie 1999, cu modificările și completările ulterioare.

⁷ Hotărârea Guvernului nr. 916/2005 privind structurile instituțiilor de învățământ superior acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu și a specializărilor din domeniile studiilor universitare de licență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 766 din 23 august 2005, cu modificările ulterioare.

⁸ Hotărârea Guvernului nr. 676/2007 privind domeniile de studii universitare de licență, structurile instituțiilor de învățământ superior și specializările organizate de acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 481 din 18 iulie 2007, cu completările ulterioare, abrogată prin Hotărârea Guvernului nr. 635/2008 privind structurile instituțiilor de învățământ superior și specializările/programele de studii universitare de licență acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu organizate de acestea, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 24 iunie 2008.

⁹ Hotărârea Guvernului nr. 1.175/2006 privind organizarea studiilor universitare de licență și aprobarea listei domeniilor și specializărilor din cadrul acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 11 septembrie 2006, cu modificările ulterioare.

¹⁰ Hotărârea Guvernului nr. 1.011/2001 privind organizarea și funcționarea învățământului la distanță și a învățământului cu frecvență redusă în instituțiile de învățământ superior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 26 octombrie 2011.

¹¹ Hotărârea Guvernului nr. 1.418/2006 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare externă, a standardelor de referință și a listei indicatorilor de performanță a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 23 octombrie 2006, cu modificările ulterioare.

învățământ: la zi, seară, cu frecvență redusă, învățământ la distanță etc. Un program de studii la forma zi va fi diferit de un program de studii la forma ID, fiind în realitate două programe de studii diferite, supuse separat procedurilor de autorizare/acreditare, astfel că pârâta USH nu avea dreptul de a organiza forma de învățământ ID sau FR urmată de reclamantă. Deși reclamanta a încheiat un contract de studii cu universitatea, contract care generează drepturi și obligații reciproce, printre care și obligația universității de a elibera documentele de studii, un act juridic încheiat cu nerespectarea prevederilor imperative ale legii, deci cu depășirea drepturilor conferite de lege universității organizatoare, nu poate beneficia de protecția jurisdicțională numai pentru simplul motiv că niciuna dintre părțile actului nu a solicitat anularea acestuia.

În ceea ce privește eliberarea adeverințelor, acestea sunt emise de universitate, care atestă absolvirea cursurilor și susținerea examenelor de licență, însă nu conferă prin ele însele dreptul la emiterea diplomei de licență, ci atestă doar o situație de fapt, fiind emise în vederea executării unei obligații contractuale a universității, că eventuala obligație a universității de a emite diplomele de studii și-ar avea izvorul direct în lege, însă numai în condițiile în care contractul de studii ar fi fost încheiat cu respectarea legii, ceea ce nu este cazul în speță, precum și, de asemenea, nu poate fi reținută eroarea comună și invincibilă în care se presupune că s-ar afla absolvenții USH de la formele de învățământ FR sau ID.

Nu este admisibilă cererea USH de chemare a sa în garanție, cerere care, potrivit art. 72 alin. (1) din noul Cod de procedură civilă, este condiționată de existența unui raport juridic între pârât și chematul în garanție, raport aflat în strânsă legătură cu pretenția reclamantului. Or, raportul juridic dintre universitate și minister, referitor la eliberarea diplomelor de licență, ar exista doar în condițiile în care între minister și universitate ar fi raporturi de subordonare, situație inexistentă, câtă vreme dispozițiile art. 118 alin. (1) lit. a) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, consacră principiul autonomiei universitare, în virtutea căruia pârâta a luat decizia de a școlariza ignorând hotărârile Guvernului care, an de an reglementează structura instituțiilor de învățământ superior particular acreditate, domeniile de studii universitare de licență și specializările acreditate sau autorizate să funcționeze provizoriu.

Între MEN și universitate, ca instituție, nu există un raport juridic direct, o interdependență la nivel de obligații reciproce, ambele trebuind să respecte legea, în sensul că nicio lege nu le obligă să funcționeze ca organism de preluare a comenzilor de avizare a tipăririi de formulare din partea vreunei universități, că el nu poate fi redus la un simplu element de executare a comenzilor înaintate de universități, în sensul de a aproba orice număr de diplome și a accepta ca legală o formă de învățământ care nu a parcurs procedura de acreditare/autorizare, că obligația ministerului, în calitate de conducător al sistemului național de învățământ, cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și inovare, este de a verifica dacă solicitarea este făcută în limitele și cu respectarea legislației în domeniu, precum și că nu există interdependență între obligația universității de a emite diploma și obligația MEN de a aviza tipărirea formularelor tipizate.

Reclamanta a încheiat un contract de studii cu universitatea, fiind înscrisă la program de studii care nu beneficiază de acreditare/autorizare, astfel că existența raporturilor contractuale dintre reclamantă și universitate și executarea obligațiilor contractuale din partea reclamantei nu poate duce la obligarea MEN să aprobe eliberarea unor acte de studii care exced cadrul legal, refuzul său fiind perfect justificat și fundamentat pe respectarea întregului cadru normativ legat de organizarea și

coordonarea sistemului național de învățământ superior, precum și de organizarea mecanismelor de asigurare a calității în învățământ.

7.3. Punctul de vedere al intimătei-reclamante G.V.

Intimata-reclamantă G.V. și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile art. 29 alin. (1), (3) și, în mod special, alin. (4) lit. b) din O.U.G. nr. 75/2005 prevăd obligațiile pârâților din acest dosar de a elibera diplomele de licență, respectiv de a aproba tipărirea formularelor tipizate.

De asemenea, dispozițiile art. 29 din O.U.G. nr. 75/2005 nu conduc la concluzia necesității unei acreditări distincte pentru fiecare formă de învățământ, ci doar pentru fiecare program din ciclul de licență care conduce la o calificare universitară distinctă.

Cererea USH de chemare în garanție a MEN este legală și în conformitate cu prevederile noului Cod de procedură civilă, fiind evident că numai prin admiterea acesteia poate fi asigurată punerea în executare a hotărârii recurate, în condițiile în care eliberarea diplomelor de licență este condiționată de aprobarea tipării formularelor tipizate de către MEN.

8. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

Ministerul Public a comunicat faptul că nu se află în curs de verificare practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu referire la problema de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Din jurisprudența transmisă de curțile de apel, s-au constatat următoarele:

8.1. În litigii cu obiect similar, orientarea jurisprudențială majoritară este în sensul: admiterii cererii de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta USH și obligării acestei pârâte să elibereze diploma de licență și suplimentul la diploma de licență; admiterii cererii de chemare în garanție formulate de USH împotriva MEN și, în consecință, obligarea chematului în garanție MEN să aprobe tipărirea formularelor tipizate constând în diploma de licență și suplimentul la diplomă. În acest sens, este jurisprudența transmisă de Curțile de Apel Bacău, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Oradea, Suceava, Pitești și Timișoara.

8.2. Într-o a doua orientare jurisprudențială, minoritară, instanțele au respins atât cererea de chemare în judecată a USH prin care se solicita eliberarea diplomei de licență și a suplimentului la diplomă, cât și cererea formulată de USH privind chemarea în garanție a MEN pentru a aproba tipărirea formularelor tipizate constând în diploma de licență și suplimentul la diplomă. În acest sens, este o parte din jurisprudența Tribunalului București.

9. Jurisprudența Curții Constituționale

În jurisprudența Curții Constituționale nu au fost identificate repere referitoare la problema de drept ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți.

10. Raportul asupra chestiunii de drept

Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (7) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat, referitor la admisibilitatea sesizării, în raport cu dispozițiile art. 519 din același cod, că nu sunt îndeplinite, cumulativ, condițiile pentru declanșarea mecanismului privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, sesizarea fiind inadmisibilă, pentru lipsa condiției nouității.

Pe fondul sesizării, soluția propusă este aceea că cererea principală de obligare a Universității „Spiru Haret” la eliberarea diplomei de licență pentru reclamantă și cererea de chemare în garanție de obligare a ministerului să aprobe tipărirea formularelor tipizate pot fi analizate independent de examinarea apărării din cererea de chemare în garanție, respectiv a

împrejurării acreditării sau neacreditării programului de studiu organizat de Universitatea „Spiru Haret” și absolvit de reclamantă.

11. Înalta Curte

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul raportor, punctele de vedere formulate de părți și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Prealabil analizei în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, față de prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă.

Dispozițiile legale amintite, edictate de legiuitor în cadrul reformei sistemului procesual-civil, s-au impus, în mod necesar, în scopul uniformizării jurisprudenței și al asigurării predictibilității acesteia, precum și în vederea instituirii unui mecanism procedural nou, cel al pronunțării hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pe lângă cel al recursului în interesul legii.

Doctrina în materie¹² a considerat procedura sesizării pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile ca fiind o procedură *sui-generis* care se circumscrie unui incident procedural ivit în cursul procesului¹³ al cărui obiect îl constituie o chestiune (problemă) de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Mecanism de unificare jurisprudencială de inspirație franceză¹⁴, procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei chestiuni de drept esențială, apărută într-o cauză aflată în curs de soluționare în ultimă instanță.

Legiuitorul, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ. În doctrină au fost identificate următoarele condiții:

1. existența unei cauze în curs de judecată în ultimă instanță;
2. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;
3. o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;
4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

Analizându-se sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești, se constată că nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind existența unei chestiuni de drept cu caracter de noutate.

Se consideră că cerința referitoare la existența unei chestiuni de drept noi, condiție necesară pentru declanșarea mecanismului procedural, este distinctă de cea care impune ca, asupra respectivei chestiuni, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

Această concluzie se desprinde din interpretarea literală a textului art. 519 din Codul de procedură civilă, respectiv din utilizarea, în conținutul normei, a conjuncției „și”, între trăsăturile care definesc chestiunea de drept a cărei analiză este supusă Înaltei Curți.

Se constată, astfel, că problema de drept ce formează obiectul sesizării nu îndeplinește nici cerința noutății chestiunii de drept, nici pe cea care impune ca, asupra acesteia, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat.

Acesta, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, încă din luna octombrie 2013, și-a unificat jurisprudența în cauzele având ca obiect obligarea pârâtei Universitatea „Spiru Haret” să elibereze diploma de licență și suplimentele la diplomă, în sensul admiterii acțiunii și a cererii de chemare în garanție (cu titlu de exemplu, menționăm deciziile nr. 5.386/2011, nr. 5.656/2011, nr. 5.722/2011, nr. 628/2012, nr. 690/2012, nr. 708/2012, nr. 953/2012, nr. 1.007/2012, nr. 1.008/2012, nr. 1.638/2012, nr. 1.639/2012, nr. 2.514/2012, nr. 2.515/2012, nr. 2.533/2012, nr. 2.534/2012, nr. 3.302/2012, nr. 3.349/2012, nr. 4.258/2012, nr. 4.260/2012, nr. 4.261/2012, nr. 4.496/2012, nr. 929/2012, nr. 5.091/2012, nr. 3.427/2013, nr. 3.431/2013 și nr. 5.062/2013).

Din examinarea hotărârilor atașate comunicate de curțile de apel rezultă că marea majoritate a instanțelor, după comunicarea soluției de principiu din 28 octombrie 2013, s-au raliat practicii majoritare a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și au admis acțiunea reținând că Universitatea „Spiru Haret” are obligația ca, ulterior eliberării adevărinței de studii ce atestă susținerea și promovarea examenului de licență în sesiunea iulie 2009, să elibereze și diploma de licență.

În astfel de cauze, având în vedere că obligația universității nu poate fi dusă la îndeplinire, deoarece ministerul refuză tipărirea formelor tipizate, a fost admisă și cererea de chemare în garanție, obligațiile celor două autorități fiind corelative.

Condiția noutății trebuie privită, în contextul legiferării sale, ca fiind unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii: dacă recursul în interesul legii are menirea de a înlătura o practică neunitară deja intervenită în rândul instanțelor judecătorești (control *a posteriori*), hotărârea preliminară are ca scop preîntâmpinarea apariției unei astfel de practici (control *a priori*).

Prin urmare, existența deja a unei practici neunitare relevă nu numai că se poate apela la mecanismul recursului în interesul legii, ci și că nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, întrucât scopul preîntâmpinării practicii neunitare nu mai poate fi atins, chestiunea de drept care a generat-o nemaifiind, prin urmare, una nouă, ci una care a creat deja divergență în jurisprudență.

Or, această condiție nu este îndeplinită în privința niciuneia dintre problemele de drept sesizate, atât cea care face obiectul cererii principale, cât și cea vizată prin cererea de chemare în garanție a Ministerului Educației Naționale.

În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte apreciază că mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu poate fi uzitat în privința chestiunilor de drept care fac obiectul sesizării, aceasta urmând a fi respinsă ca inadmisibilă.

¹² I. Deleanu, V. Mitea, S. Deleanu — *Tratat de procedură civilă*, Editura Universul Juridic, București, 2013, vol. II, pag. 388.

¹³ V. M. Ciobanu, M. Nicolae, coordonatori ș.a. — *Noul Cod de procedură civilă comentat și adnotat*, Editura Universul Juridic, București, 2013, vol. I, pag. 1213.

¹⁴ A se vedea prevederile art. 1031-1 și următoarele din noul Cod de procedură civilă francez, în aplicarea art. 441-1 și următoarele din noul Cod de organizare judiciară.

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești, în Dosarul nr. 3.422/114/2013, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept:

„Dacă, față de dispozițiile art. 29 alin. (3) și, în special, alin. (4) lit. b) din O.U.G. nr. 75/2005 — ce vizează, în esență, faptul că acreditarea acordă dreptul de a emite diplome recunoscute de Ministerul Educației, Cercetării, Tineretului și Sportului (în prezent Ministerul Educației Naționale) și de a organiza examenul de licență — dispoziții în vigoare în perioada în care reclamanta a urmat cursurile Universității «Spiru Haret», cererile de obligare a universității la eliberarea diplomelor de licență și de obligare a ministerului să aprobe tipărirea formularelor tipizate pot fi sau nu analizate independent de examinarea împrejurării acreditării/neacreditării programului de studiu organizat de Universitatea «Spiru Haret» și absolvit de reclamant.

Dacă, față de dispozițiile art. 72 din Codul de procedură civilă, este admisibilă cererea Universității «Spiru Haret» de chemare în garanție a Ministerului Educației Naționale pentru a fi obligat să aprobe tipărirea formularelor tipizate, în condițiile în care această cerere nu are ca obiect valorificarea unui drept de garanție sau despăgubire.”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, adoptat prin Legea nr. 134/2010.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 30 iunie 2014.

PREȘEDINTELE SECȚIEI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

ȘI FISCAL

IONEL BARBĂ

Magistrat-asistent,
Aurel Segărceanu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

